

1

Als ze wat beter had opgelet, zou dokter Sloan Copeland gelijk toen ze de oprit op draaide gezien hebben dat er iets mis was. Ze liet de garagedeur normaal nooit omhoog, en haar inwonende nanny Tess al evenmin. Nu stond hij wijd open, zodat de hele buurt vrij zicht had op Sloans ingewikkelde opbergsysteem. De Chevy Tahoe waarmee Tess de kinderen rondreed stond gewoon binnen en er leek niets te ontbreken toen ze tot stilstand kwam voor het netjes georganiseerde rek met tuingereedschap. Toch had ze al iets kunnen vermoeden.

Het was pas woensdag, maar de week leek al een eeuwigheid te duren. Haar zes jaar oude tweelingmeisjes, Avery en Addison, gedroegen zich alsof ze het einde van de zomer roken en waren begonnen met een georganiseerde en totale boycot van hun bedtijd. Ze waren daarvoor zelfs met een paar even schattige als belachelijke dansnummers op de proppen gekomen. Sloan zou liever een extra uur hebben geslapen.

Ze had zich vanmorgen volgegoten met koffie en gebruikge maakt van het adrenalinestootje dat ze altijd kreeg als ze het ULA Medical Center binnenstapte, maar na een paar uur in de operatiekamer te hebben gestaan was ze er echt wanhopig aan toe om thuis op te laden. Gelukkig zou Tess de meisjes bezighouden terwijl ze een snelle hete douche nam.

Sloan zette de motor van de Mercedes af en klikte met haar sleutelhanger om de garagedeur te sluiten. Voordat ze haar tas van de passagiersstoel kon pakken ging de deur boven aan de garagetrap open en piepte Avery's gezichtje door de kier.

Sloan stapte uit de auto en glimlachte naar haar dochter. 'Hé schat.'

In plaats van een heel verhaal af te steken over alles wat er gebeurd was sinds ze wakker was geworden beet Avery nerveus op haar lip en dook terug het huis in.

‘Shit,’ mompelde Sloan. Ze kende die blik maar al te goed. Avery had iets gedaan wat niet mocht. Als ze een gok moest wagen, had ze haar zusje Addison op een haar na verminkt of geprobeerd iets in brand te steken.

‘Hoi knuffelbeestjes! Hoi Tess!’ riep ze vanuit het halletje.

Er kwam geen antwoord terwijl ze uit haar schoenen stapte en ze onder de plank schoof. In de televisiekamer hoorde ze een aflevering van *My Little Pony*. Er was iets niet in orde, maar nog steeds kwam het niet helemaal binnen. Wat ze aantrof was op zich normaal. Addison zat midden op de vloer met een kommetje witte druiven op schoot. Avery stond aan het verste uiteinde van de bank op en neer te wippen.

‘Hoi lieverds.’

‘Hoi mama! Hoi!’ riep Avery en meteen beet ze weer op haar lip.

‘Van Tess moest ik dit meteen aan jou geven als je thuis was.’ Addison hield een dubbelgevouwen vel papier omhoog.

Sloan zette haar tas neer en pakte het briefpapier met COPELAND-opdruk aan. ‘Waar is Tess?’ vroeg ze terwijl ze het dikke roomkleurige blad openvouwde.

Sorry, maar ik neem ontslag.

‘Ze is weg,’ zei Addison.

Sloan knipperde met haar ogen en las het briefje nog een keer. ‘Eh...’ was alles wat er uit haar mond kwam. Ze slikte en deed nog een poging om te praten, terwijl haar blik van het ene meisje naar het andere ging. ‘Waar is Tess?’

‘Weg,’ zei Addison.

‘Ze is weg, mama. Weg!’ voegde Avery eraan toe.

Plotseling voelde ze een vreemde druk op haar slapen. ‘Ze is wát?’ Haar stem bleef kalm, maar het beklemmende gevoel was zich snel naar beneden aan het verspreiden, richting haar borst.

Nu begreep Sloan het: Avery was niet van slag omdat zijzelf iets had gedaan, maar omdat Tess ertussenuit geknepen was. Ze liet zich neerploffen op de bank en strekte haar armen uit naar Avery, die over de armleuning klom in plaats van eromheen te lopen. ‘Schatje, hoe laat is Tess vertrokken?’ Avery vond klokkijken de laatste tijd reuze-interessant.

‘Drie-een-acht.’

Sloan keek op haar smartwatch. Het liep tegen zevenen. ‘Dus ze is al bijna vier uur weg?’

‘Hm-hm,’ zei Avery met een grote knik.

‘Waarom heb je me niet gebeld?’ vroeg Sloan.

Ze had haar spreekkamer in het ziekenhuis onder een van de sneltoetsen van de keukentelefoon opgeslagen. Toen de meisjes ongeveer begonnen te snappen hoe dat ding werkte, en dat het geen speelgoed was, had ze uitgelegd op welke knop ze moesten drukken als er een noodgeval was en Tess niet kon helpen.

Addison legde haar hoofd in haar nek. ‘Je zei: alleen in noodgevallen. En Tess vond dit geen noodgeval. Ze zei dat we gewoon tv moesten kijken tot je thuiskwam.’

‘Ze heeft al haar spullen in een auto gestopt,’ zei Avery.

‘Wat...’ Sloan sprong overeind en sprintte praktisch door de gang naar Tess’ deel van het huis. En ja hoor, al haar spullen waren weg uit het gastenverblijf. De lades en kast waren helemaal leeg. Haar tandenborstel en toiletspullen waren nergens te bekennen in de badkamer.

‘Wat gebeurt hier godverdomme,’ fluisterde ze.

‘Je zei toch dat we geen godverdomme mochten zeggen?’ Natuurlijk was Avery haar weer eens gevolgd.

Sloan draaide zich om en tilde haar kleine meisje van de vloer. ‘Je hebt gelijk. Het spijt me.’

‘Nu krijgen we een nieuwe nanny, toch?’ vroeg Avery. ‘Kaydem heeft ook een nieuwe nanny.’

‘Ja, volgens mij komt het daarop neer.’ Fuck. Ze had even een paar minuten voor zichzelf nodig. Gewoon om een kussen tegen haar gezicht te drukken en het uit te schreeuwen. En misschien

met wat meubels te gooien. Een nieuwe nanny vinden stond inderdaad ergens boven aan haar lijstje. Na ervoor zorgen dat Tess werd gearresteerd. 'Heb je honger?'

Avery's kin ging omhoog en weer omlaag. 'Superveel.'

'Wil je iets voor me doen? Ga Addison even vragen wat ze op haar pizza wil. Dan kom ik er zo aan.'

'Oké.'

'Dank je.' Ze drukte een dikke zoen op de zijkant van Avery's hoofd en zette haar weer op de grond. 'Ik ben er over een paar minuten.'

Avery knikte, draaide zich om en rende terug door de gang. Toen ze vertrokken was merkte Sloan dat ze niet normaal ademde. Haar inwonende fulltime nanny had er gewoon de brui aan gegeven en haar kinderen halverwege de dag alleen gelaten. Geen belletje. Geen bericht. Niets. Als haar hartslag weer wat gedaald was, zou Sloan zich op de positieve kant van het verhaal richten: Avery en Addison waren oké terwijl er urenlang niemand op ze had gelet. Dat was het allerbelangrijkste. Er was ze niets overkomen. Daaraan zou ze zich vastklampen, eerlijk waar, zodra ze helder had wat er in godsnaam met Tess was gebeurd.

****

'Je mag best huilen. Het is een naaistreek van haar.'

'Ik huil niet,' snifte Sloan verontwaardigd terwijl ze het beddengoed dat ze daarnet van Tess' bed had gerukt in de wasmachine propte. Ze kwam overeind, veegde de tranen van haar wangen en klapte het deurtje dicht. Het was nog maar even na tien, maar ze was al door een hele serie emoties gegaan die allemaal te maken hadden met Tess en haar overdreven dramatische ontslag. Sloan had pizza's laten bezorgen en de meisjes redelijk makkelijk in bed gekregen, als je in aanmerking nam wat voor dag ze achter de rug hadden.

Het waren twee flinke doerakken, maar gelukkig merkten ze het als Sloan er emotioneel doorheen zat. Eigenlijk had ze de twee-

ling nog wat willen uithoren over het vertrek van Tess, maar het leek haar beter van niet, vooral toen ze vroegen of Tess echt niet terugkwam en of ze hen soms niet meer lief vond.

Sloan wilde Tess alleen al om de manier waarop ze was weggegaan een pak rammel verkopen, maar dat haar kinderen dachten dat ze iets verkeerd hadden gedaan gaf haar pas echt zin om die vrouw twee blauwe ogen te bezorgen. Zelfs als ze stiekem een hekel had aan Avery en Addison viel dit soort shit niet te rechtvaardigen. Over onprofessioneel gesproken.

Toen de meisjes ingedommeld waren had Sloan nog een derde keer geprobeerd om Tess te bellen. Bij de eerste twee pogingen kreeg ze direct de voicemail. Ze had een paar berichten ingesproken en sms'jes gestuurd, en net toen ze overwoog om de politie te bellen – Tess had een vriend, en misschien had die haar gedwongen om ontslag te nemen – kwam er een bericht binnen op haar telefoon.

TESS: Met kinderen werken is gewoon niet mijn ding. Sorry. De sleutels van het huis en de Tahoe liggen in het mandje.

Een paar seconden voelde Sloan alleen maar opluchting, tot de waarheid bij haar binnenkwam. Tess was dus inderdaad gewoon weggegaan zonder enige waarschuwing en had Addison en Avery dat nieuws laten overbrengen. Er was weinig meer aan te doen. Zelfs als smeken nog iets uithaalde, wilde ze die onverantwoordelijke tuthola hier nooit meer over de vloer hebben. Zo snel mogelijk een nieuwe nanny vinden had prioriteit. En ze moest de vader van de tweeling laten weten wat er gebeurd was.

Veel zin om er met Drew over te praten had ze niet. Ze wist precies wat hij ging zeggen: dat ze terug moesten verhuizen naar Seattle. Dan kon ze bij hem op de praktijk komen werken en zou zijn moeder voor de meisjes zorgen. Zij en Drew zouden nooit meer een stel worden, maar dat weerhield hem er niet van om zijn zin door te drijven en haar eraan te herinneren dat ze het niet allemaal kon hebben.

De gedachte om met Drew in gesprek te moeten? Over de meisjes? Daarvan begon ze gelijk te koken van frustratie. En jammer genoeg voor Sloan brachten extreme emoties bij haar vaak tranen met zich mee. Ze had zichzelf even de tijd gegeven om driftig het huis op orde te krijgen en daarna had ze in plaats van Drew haar vriendin Xeni gebeld.

‘Meid, huil gewoon lekker uit,’ zei Xeni. ‘Iemand aan wie je je kinderen en je huis hebt toevertrouwd heeft je zomaar laten vallen. Volkomen begrijpelijk dat je boos en verdrietig bent. Hou het niet allemaal binnen. Dat is niet gezond. En als je weer een beetje bijgekomen bent, laat me dan weten wat voor heksenvloek ik over die trut mag uitspreken.’

Lachend leunde Sloan tegen de wasmachine, maar de tranen liepen nog steeds over haar gezicht. ‘Verspil je toverkracht niet aan haar. Dat is ze niet waard.’

‘Weet ik, maar ze heeft het er wel naar gemaakt. Of anders kun je gewoon zorgen dat ik haar adres in handen krijg. Dan breng ik haar een bezoekje.’

‘Ja, vast goed voor je carrière. Plaatselijke schooljuf gearresteerd na aftuigen ex-kindermeisje.’

‘Zelf zou ik alleen het woord voeren. Je weet dat ik voor het zware werk iemand anders bel.’

Weer grinnikte Sloan. Xeni had zes bejaarde tantes in South Pasadena die zaten te wachten op een excuus om iemand overhoop te steken. ‘Ik waardeer de gedachte, maar nee. Zeg tegen de zusters Everly dat ik hun diensten niet nodig heb.’

‘Ze kunnen het eruit laten zien als een ongeluk. Maar prima, wat jij wil. Heb je morgen al iemand voor de meisjes? Ik heb tot één uur besprekingen op school, maar daarna kan ik ze bezighouden tot je thuiskomt.’

‘Nee, hoeft niet. De dochter van mijn buurvrouw past op tot het eind van de week. De tweeling is gek op haar, dus ik verwacht tenminste niet al te veel klachten over de machtswisseling.’

‘Kun je haar fulltime in dienst nemen?’

‘Nee.’ Sloan zuchtte. ‘Volgende week moet ze weer naar de uni-

versiteit.’

‘Ah, balen. Nou, ik zal je sowieso een handje helpen. Als jij morgen in het ziekenhuis rondvraagt, doe ik hetzelfde op school. Met z’n tweeën kunnen we vast wel iemand vinden, of op zijn minst een betrouwbaar uitzendbureau.’

‘Ja. Oké. Dank je.’

‘Je weet dat ik er voor je ben, schat. Pak nou maar wat slaap. Ik ga op Street View het huis van Tess’ vriend bekijken en uitzoeken wat de beste toegangsweg is.’

Sloan proestte het uit. ‘Hou je nog een keer op?’

‘Nooit.’

Uiteindelijk namen ze afscheid en Sloan begon het huis klaar te maken voor de nacht. Haar moeder belde ze morgenochtend wel. Gezien het tijdsverschil lagen veel mensen in Rhode Island al te slapen. En zij kon maar beter hetzelfde doen als ze de komende dag wilde doorkomen met een enigszins helder hoofd. Ze liep naar boven, keek nog een laatste keer bij de meiden en belde op haar slaapkamer haar ex-man, Drew Ballos, alias dokter hufter.

****

Rafe Whitcombs dag had zojuist een verrassende wending genomen. Het was drie weken geleden dat de familie Baker naar Sydney was verhuisd. Meer dan zes jaar had hij op hun kinderen gepast. Toen Jill Baker een baan in Australië kreeg aangeboden hadden ze met beide handen de kans aangegrepen om hun kinderen een ‘internationale ervaring’ te bieden – haar woorden, niet die van Rafe. Ze hadden gevraagd of hij mee wilde komen. Zelfde loon, zelfde arbeidsvoorwaarden, zelfde rooster, alleen een ander halfroond.

Het was verleidelijk geweest. Rafe was wel vaker naar het buitenland gegaan met gezinnen voor wie hij werkte. In Australië wonen, zelfs al moest hij daar de kinderen van de familie Baker in de gaten houden, kon best cool zijn. Maar toen Chris Baker grapte dat Rafe down-under misschien de vrouw van zijn leven zou ont-

moeten, flitste er een complete toekomst voor zijn ogen langs. Een toekomst waarvan hij niet wist of hij hem wel zo geweldig vond.

Hij paste al op andermans kroost sinds zijn zeventiende. Als inwonend nanny had hij weinig tijd overgehouden voor een sociaal leven, of wat voor leven dan ook. De meeste van zijn vriendinnen accepteerden in het begin dat hij maar twee avonden per week vrij had en dat daarmee niet te schuiven viel. Het was immers zó verdomd schattig allemaal, hoe goed hij met kinderen was. Maar als ze doorkregen dat de kinderen echt op de eerste plaats kwamen en dat de relatie neerkwam op flink wat afgezegde afspraakjes, hielden ze het voor gezien. Soms probeerden ze hem eerst nog zover te krijgen dat hij ontslag nam.

Rafe had geen zin gehad om aan de andere kant van de wereld in zo'n klotesituatie terecht te komen. Dat er ooit een einde zou komen aan zijn intensieve oppaswerk was hem al een tijdje duidelijk. Hij wilde met kinderen blijven werken, maar hij had behoefte aan meer tijd voor zichzelf. Dus toen de Bakers om zijn definitieve antwoord vroegen had hij aangevoeld dat het beter was om te blijven. Hij wist nog niet precies wat zijn volgende stap werd. Misschien kon hij terug naar school. Een diploma halen. Hoe dan ook, het was erop neergekomen dat hij zijn ouders aan de andere kant van L.A. County had gevraagd of hij voorlopig zijn oude kamer terug mocht. Hij was ontzettend dankbaar dat ze hem met open armen hadden verwelkomd.

Hij miste de familie Baker en zijn oude dagritme, maar de vrijheid was fijn. Het was leuk om bij te praten met zijn vader en samen aan hun motorfietsen te werken, om zijn stiefmoeder te helpen in huis, en zelfs om zijn tienerzusjes van de straat te houden tot over een week of twee de school weer begon.

Het was best een schok toen hij gebeld werd door de lerares van Winnie Baker. Ze kwam gelijk ter zake en toen Rafe had toegezegd op zijn minst even een kijkje te nemen had ze opgehangen en hem de contactgegevens gestuurd. Het was zo snel gegaan dat het hem duizelde toen hij weer de garage in stapte.

'Rafe.' Zijn vaders hoofd verscheen boven de Harley. Hij hoorde

zijn naam wel, maar zijn hersenen waren nog steeds bezig met het telefoongesprek. 'Als je je mond niet snel dichtdoet, vliegt er nog een bromvlieg naar binnen.'

Deze keer wist het zware Bostonse accent van zijn vader zijn aandacht te vangen. Rafe schudde zijn hoofd en slikte. 'Ja, sorry. Wat zei je?'

'Wie had je aan de telefoon?'

Hij keek nog eens naar de berichten die hij had binnengekregen. 'Eh, Sarah Kato. Dat was vorig jaar de lerares van Winnie.'

'En? Wat wilde ze? Je kijkt alsof ze bekend heeft dat ze de echte Winnie heeft vervangen door een robot.'

'Nah. Iemand van de nieuwe lichte ouders op Whippoorwill heeft een oppasnoodgeval. Ze heeft vanaf komende maandag iemand nodig die komt inwonen. Een alleenstaande moeder.'

'En ze wil jou?'

'Nou, het lijkt erop. Sarah zei dat ze me had aanbevolen.'

'Ga je het doen?'

'Ik weet niet. Geef me eventjes.'

'Tuurlijk. Neem de tijd.'

'Ik ben zo terug.'

Rafe was bijna op de halterbank bij de muur gaan zitten, maar zijn lichaam schoot in de automatische piloot en stuurde hem recht naar zijn slaapkamer. Hij had even gebaald toen zijn stiefmoeder aankondigde er een logeerkamer van te maken, maar het was zeker niet verkeerd dat ze zijn krakkemikkige tweepersoonsbed had verwisseld voor een luxe kingsize.

Hij liet zich neerploffen, pakte zijn laptop van het nachtkastje en googelde dokter Sloan Copeland van het ULA Medical Center, zoals Sarah gesuggereerd had. Toen hij haar profiel op de ULA-site opende, knipperde hij met zijn ogen. Dokter Sloan Copeland was verdomme een razend lekker ding. En ze was jong. Rafe wist niet precies hoelang het duurde om hartchirurg te worden, maar zelfs als hij rekening hield met zijn stiefmoeders uitleg over Zwarte vrouwen en ouder worden, leek Sloan Copeland geen dag voorbij de eenentwintig.

De foto op de website was zo'n typisch professioneel portretje met een witte doktersjas over blauwe ziekenhuiskleding, maar Sloan leek net een model. Haar donkerbruine huid straalde gewoon. Ze had hoge ronde jukbeenderen en volle lippen, die zich tot een perfecte stralend witte glimlach plooiden. Een massa lange vlechtjes zat boven op haar hoofd samengebonden in een knot. Ook als hij haar looks even buiten beschouwing liet, kon hij zich moeilijk voorstellen dat deze vrouw twee kinderen van zes had én haar studie geneeskunde had afgerond. Niet onmogelijk, maar het moest keihard werken zijn geweest.

Hij klikte op een paar links en nu begonnen de stukjes op hun plaats te vallen. Er kwam een hele serie artikelen voorbij, onder meer in *Ebony*, *Essence* en *O Magazine*, over het wonderkind dat naar Harvard Medical School mocht. En daar had je nog meer artikelen en posts over de jongste dokter die ooit het opleidings-traject tot chirurg had afgerond bij het US Medical Center in Seattle. Als zijn snelle rekensommetje klopte, was ze nu achtentwintig. Nog altijd jong voor een gevestigd specialist.

Hij besepte dat hij zich wat had laten meeslepen toen hij ergens halverwege haar Instagram-account zat. Er stonden veel foto's van haar tweeling bij, en nietsverhullende close-ups van menselijke harten. Dokter Sloan Copeland leek een behoorlijk druk leven te leiden. En daarom had ze dus zijn hulp nodig met haar kinderen. Toen hij uiteindelijk op social media naar vrijetijdsfoto's zat te speuren, wist hij dat dit écht te ver ging. Ja, ze was bloedmooi, maar dat deed er niet toe. Hij liep terug naar buiten.

'Wat denk je ervan?' vroeg zijn vader toen hij weer bij de garage stond.

'Alleenstaande moeder. Dokter. Twee dochtertjes. Haar nanny is er onaangekondigd vandoor gegaan, dus ze kan volgens mij wel wat ondersteuning gebruiken.'

'Hoe oud zijn die kinderen?'

'Sarah zei dat ze zes waren. Het is een tweeling.'

'Dat kun je wel handelen. Twee koters is een makkie voor jou.'

'Weet ik.'